

# Књига пророка Данила — сто осма

## *Откривање пророчке симболике: свеобухватна анализа седам труба у Откривењу*

Jeff Pippenger

2024-02-29

Vilijamu Mileru je bila data velika svetlost o sedam crkava, sedam pečata i sedam truba u knjizi Otkrivenja. On je te proročke simbole smestio u okvir dveju pustošućih sila: paganstva, za kojim je sledilo papstvo. Nije uvideo svaku proročku osobinu tih simbola, ali ono što je video uspostavilo je temeljno razumevanje unutrašnje istorije i spoljašnje istorije Božje crkve od vremena apostola pa sve do kraja sveta. Unutrašnja istorija bila je predstavljena crkvama, a spoljašnja istorija crkava bila je predstavljena pečatima. Video je da su trube simboli Božjeg suda nad Rimom, koji je predstavljao tip Božjeg suda nad Rimom na kraju sveta, premda nije uvideo da je Rim na kraju sveta sačinjen od trostrukog saveza.

Књига коју је написао Урија Смит, под насловом Данијел и Откривење, садржи неке погрешне идеје, али ју је Сестра Вајт означила као „Божју руку помоћи“. Она је истакла да је треба ширити заједно са Велика борба, Патријарси и пророци и Чежња векова. Њена снажна препорука није значила да је та књига на истом надахнутом нивоу као њене књиге, већ да књига садржи „узвишену поуку“ и да је била заслужна за то што је „многе драгоцене душе довела до познања истине“.

Књига користи милеритску пророчку логику, праћену појмовима о пророштву који пре 22. октобра 1844. нису били уочени. Позиваћемо се на одломке из књиге док будемо излагали троструку примену три Тешкоће.

Милер је изјавио да су „седам труба историја седам нарочитих и тешких судова послатих на земљу, или римско царство.“ Прве четири трубе представљају судове који су били доведени на пагански Рим, а пета и шеста труба биле су Божји судови који су били доведени на папски Рим; али Милер не би препознао да је седма труба представљала Божји суд над Модерним Римом. Говорећи о седам печата и седам труба у Откривењу, Урија Смит је написао:

„Пошто је узео књигу, Јагње одмах приступа отварању печата; и пажња апостола бива усмерена на призоре који се одигравају под сваким печатом. Већ је запажено да број седам у Писму означава целовитост и савршенство. Стога седам печата обухватају целину једне одређене врсте догађаја, која можда допире до времена Константина, а седам труба други низ од тог времена па надаље — то не може бити исправно. Трубе означавају низ догађаја који се одигравају истовремено са догађајима печата, али су сасвим другачијег карактера. Труба је симбол рата; отуда трубе означавају велике политичке потресе који треба да се догоде међу народима током јеванђеоског доба. Печати означавају догађаје религијског карактера и садрже историју цркве од отварања хришћанске ере до Христовог доласка.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

Труба је симбол рата и политичких превирања. Говорећи о другом стиху осме главе Откривења, Смит каже:

„СТИХ 2. И видех седам анђела који стајаху пред Богом; и њима беше дато седам труба.”“

„Овај стих уводи нов и засебан низ догађаја. У печатима смо имали историју цркве током онога што се назива јеванђеоским раздобљем. У седам труба, које се сада уводе, имамо главне политичке и ратне догађаје који је требало да се одиграју током истог времена.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Седми печат се отвара у првих шест стихова осмог поглавља Откривења, и у позадини отварања седмог печата, седам анђела са седам труба припремају се да затрубе.

И када отвори седми печат, настаде тишина на небу око пола часа. И видех седам анђела који стајаху пред Богом; и њима бише дате седам труба. И други анђеоло дође и стаде код жртвеника, држећи златну кадионицу; и даде му се много тамјана, да га принесе са молитвама свих светих на златни жртвеник који беше пред престолом. И дим тамјана, који се уздизаше са молитвама светих, узнесе се пред Бога из руке анђелове. И анђеоло узе кадионицу, и напуни је огњем са жртвеника, и баци га на земљу; и настадоше гласови, и громови, и муње, и земљотрес. И седам анђела који имаху седам труба припремише се да затрубе. Откривење 8:1–6.

Постоји пророчка аномалија коју смо препознавали у претходним чланцима, али којом се још нисмо посебно позабавили у погледу њеног особеног пророчког феномена. Та аномалија је у томе што се симболи који представљају низ прекретница у пророчној историји сви сабирају на завршетку историје коју представљају. Показали смо да четири генерације лаодикејског адвентизма, које су представљене четирима гадостима из осмог поглавља Језекиља, означавају одређене прекретнице, али да се свака од њих, као проба, понавља у историји запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде. Ова аномалија се такође налази и у седам труба, јер иако оне представљају одређене судове над паганским, папским и савременим Римом, све се оне поново сједињују када извршни суд над савременим Римом отпочиње на ускоро долазећем закону о недељи.

Седам труба имају одређене датуме када су се испуниле у прошлости, али сестра Вајт такође смешта седам анђела са седам труба у осмом поглављу Откривења у историју ускоро долазећег закона о недељи.

„И кад отвори пети печат, видех под жртвеником душе оних који беху побијени за реч Божју и за сведочанство које држаху; и повикаше из свега гласа говорећи: Докле, Господару свети и истинити, не судиш и не светиш крв нашу на онима што живе на земљи? И свакоме од њих беху дате беле хаљине [Проглашени су чистима и светима]; и речено им би да почину још мало времена, док се не наврше и другови њихови у служби и браћа њихова, који имаху бити побијени као и они“ [Откривење 6:9–11]. Овде су Јовану били приказани призори који нису били стварност у том часу, него оно што ће бити у једном раздобљу времена у будућности.

„Откривење 8:1–4, цитирано.“ Manuscript Releases, том 20, 197.

У претходном одломку сестра Вајт примењује дијалог и испуњење петог печата на раздобље када се седам анђела спрема да затруби у осмом поглављу, али исто тако поставља то исто представљање и у историју два гласа из осамнаестог поглавља Откривења.

„Када је био отворен пети печат, Јован Откриватељ је у виђењу видео под олтаром мноштво оних који беху побијени за Реч Божју и сведочанство Исуса Христа. После тога уследили су призори описани у осамнаестој глави Откривења, када су они који су верни и истинити позвани да изиђу из Вавилона. [Откривење 18:1–5, наведено.]“ Manuscript Releases, том 20, 14.

Седам труба представљају Божји суд у историји паганског, папског и модерног Рима, али су такође представљене у историји 11. септембра 2001. године и другог гласа ускоро долазећег закона о недељи. Након што се осврне на првих шест стихова осмог поглавља Откривења, Урија Смит почиње да излаже историјска испуњења прве четири трубе.

„Тема седам труба овде се поново преузима и обухвата остатак овог поглавља и цело 9. поглавље. Седам анђела се припремају да затрубе. Њихово трубљење јавља се као допуна пророчанству из Данила 2 и 7, започињући распадом старог Римског царства на његових десет подела, од којих у прве четири трубе имамо опис.“ Урија Смит, *Daniel and Revelation*, 477.

Смит утврђује да су прве четири трубе биле Божји судови над незнабожачким Римом. Он наводи седми стих, који указује на пророчке одлике прве трубе, а затим указује на њено историјско испуњење.

„Prvi težak i strašan sud koji je zadesio Zapadni Rim na njegovom silaznom putu bio je rat sa Gotima pod Alarikom, koji je otvorio put kasnijim provalama. Smrt Teodosija, rimskog cara, nastupila je u januaru 395. godine, a pre kraja zime Goti pod Alarikom već su se digli na oružje protiv carstva.

„Прва најезда под Аларихом опустошила је Тракију, Македонију, Атику и Пелопонез, али није допрла до града Рима. При својој другој најезди, међутим, готски поглавар прешао је Алпе и Апенине и појавио се пред зидинама „вечнога града“, који је убрзо пао као плен бесу варвара.

„Звук прве трубе смештен је око краја четвртог века и надаље, и односи се на ове пустошне најезде на Римско царство под Готима.“ Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 478.

Смит поистовећује Алариха са симболом Божјег суда над незнабожачким Римом, представљеним првом трубом. Свака од труба има историјску личност која представља ту трубу; Аларих представља долазак прве трубе с краја четвртог века. Милер није могао да увиди да је ова труба била доведена на Рим због наметања недеље, јер је Милер светковао недељу. И Смит је такође превидео ову чињеницу, али је Смит ипак препознао да је први наметнути недељни закон установио Константин 321. године. Пророчко правило повезано

са наметањем недеље увек је исто, јер се Бог никада не мења, а то правило гласи да „национално отпадништво прати национална пропаст“. Аларих представља почетак националне пропасти, која је отпочела управо у раздобљу када је Константин донео први недељни закон.

Смит затим наставља цитирањем осмог стиха, који означава другу трубу, а потом наставља свој коментар:

„Римско царство је, после Константина, било подељено на три дела; отуда и честа напомена: „трећина људи“, итд., као алузија на трећи део царства који је био под бичем. Ова подела Римског царства извршена је после Константинове смрти, међу његовом тројицом синова, Констанцијем, Константином II и Констансом. Констанције је поседовао Исток и утврдио своје пребивалиште у Цариграду, престоници царства. Константин Други је држао Британију, Галију и Шпанију. Констанс је држао Илирик, Африку и Италију. (Види Sabine's Ecclesiastical History, стр. 155.) О овој добро познатој историјској чињеници, Елиот, како га наводи Алберт Барнс у својим белешкама на Отк. 12:4, каже: „Најмање двапут, пре него што је Римско царство постало трајно подељено на два дела, Источни и Западни, постојала је тројна подела царства. Прва се догодила 311. године после Христа, када је било подељено између Константина, Лицинија и Максимиана; друга 337. године после Христа, по смрти Константина, између Констанса и Констанције.““ Урија Смит, Daniel and Revelation, 480.

Историјска појава да је Рим био подељен на три дела, као и на два дела, на шта се позивају историчари које Смит цитира, представља елементе Рима који поистовећују троструку унију савременог Рима, која сачињава структуру подељену на два дела, представљајући спој цркве и државе. Када Смит наставља, он затим идентификује историјску личност повезану са другом трубом.

„Историја која илуструје оглашавање друге трубе очигледно се односи на инвазију и освајање Африке, а потом и Италије, од стране страшног Генсериха. Његова освајања била су већим делом ПОМОРСКА; и његове победе биле су „као нека велика гора огњем запаљена, бачена у море“. Која би слика боље, или макар и тако добро, могла да прикаже судар морнарица и опште пустошење рата по приморским обалама? При тумачењу ове трубе, треба да тражимо неке догађаје који ће имати нарочит утицај на трговачки свет. Употребљени симбол нас природно наводи да очекујемо узбурканост и метеж. Ништа осим жестоког поморског ратовања не би испунило ово пророштво. Ако се оглашавање прве четири трубе односи на четири знаменита догађаја који су допринели паду Римског царства, и ако се прва труба односи на пустошења Гота под Аларихом, онда у овој природно тражимо следећи узастопни чин инвазије који је уздрмао римску власт и допринео њеном паду. Следећа велика инвазија била је она „страшног Генсериха“, на челу Вандала. Његово деловање одвијало се током година 428–468. по Хр. Овај велики вандалски вођа имао је своје седиште у Африци....“

„У погледу важне улоге коју је овај смели корсар одиграо у паду Рима, г. Гибон употребљава ове значајне речи: ‘Гензерих, име које је, у разарању Римског царства,

заслужило једнак ранг са именима Алариха и Атиле.”“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smit је, citirajući историčара Gibona, који је указао на историјске симболе прве три трубе, utvrdio да је Genserik друга труба, а затим рекао да је Genserik „zaslužio једнак ранг са Alarikом и Atilом“. Alarik је прва труба, Genserik друга, а Atila Hun био је трећа труба, о којој је реч у десетом стиху. Smit је указао да је друга труба, представљена Genserиком, представљала историју „428–468“. Затим Smit citira десети стих, који означава трећу трубу, и наставља своје излагање:

„У тумачењу и примени овог одломка доведени смо до трећег важног догађаја који је довео до подривања Римског царства. А у проналажењу историјског испуњења ове треће трубе, бићемо дужни Белешкама др Алберта Барнса за неколико извода. При објашњавању овог Писма, неопходно је, како овај тумач каже, ‘да постоји неки поглавица или ратник који би се могао упоредити са пламеним метеором; чији би ток био нарочито блистав; који би се изненада појавио КАО пламтећа звезда, а затим нестао као звезда чија је светлост угашена у водама.’ — Белешке о Откривењу 8.

„Овде се полази од претпоставке да ова труба алудира на пустошне ратове и жестоке најезде Атиле против римске силе, које је он водио на челу својих хорди Хуна....“

„И име звезде зове се Пелен [означавајући горке последице].“ Ове речи — које су присније повезане са претходним стихом, као што то показује чак и интерпункција у нашем преводу — на тренутак нас враћају карактеру Атиле, беди чији је он био узрочник или оруђе, и страху који је уливало његово име.

„Потпуно искорењивање и брисање“ јесу изрази који најбоље означавају несреће које је он нанео. Он је себе називао „бичем Божјим“. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Istorija treće трубе, представљена Atilом Hunом, обухвата период од 441. године до његове смрти 453. године. Smit затим citira дванаести стих, који износи четврту трубу и описује варварског монарха Odoakra, где је трострука симболика Западнoг Рима представљена сунцем, месецом и звездама. Он ова три симбола препознаје као симболе „сунца, месеца и звезде — јер су они овде несумњиво употребљени као симболи — који очигледно означавају велика видела римске власти — њене careве, senatore и konzule. Episkop Njutn primećuje да је последњи цар Западнoг Рима био Romul, који је подругљиво називан Augustul, или ‘умањени Avgust’. Западни Рим је пao 476. године наше ere. Ipак, премда је римско сунце било угашено, његова подређена видела слабо су још светлела док су senat и konzuli и даље opstajali. Али после многих грађанских преокрета и промена политичке среће, најзад је 566. године celokupni облик древне власти био oboren, а сам Рим sveden са положаја carice sveta на siromašno vojvodstvo које је плаћало данак egzarhu Ravene.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Овде налазимо још једно сведочанство о трострукој подели Рима, која предсказује троструко уједињење савременог Рима. Код источнoг Рима и цара Константина, трострука подела била је представљена његовом тројицом синова, а код западнoг Рима то је био њихов троструки облик владавине. Смит затим утврђује да сунце, месец и звезде представљају

одређени редослед по коме је западни Рим био оборен. Своје излагање закључује следећим уводом у последње три трубе.

„Колико год да су биле страшне невоље које су први упади ових варвара нанели царству, оне су биле сразмерно мале у поређењу са невољама које су тек имале да уследе. Оне су биле само као прве капи плјуска пре бујице која је ускоро требало да се обруши на римски свет. Три преостале трубе осећене су облаком тешкоће, као што је изложено у следећим стиховима.

„СТИХ 13. И видех, и чух једнога анђела где лети посред неба, говорећи силним гласом: Тешко, тешко, тешко становницима земље од осталих гласова трубних тројице анђела, који још имају да затрубе.“

„Овај анђеол није један из низа седам анђела са трубама, већ једноставно онај који објављује да су преостале три трубе трубе тешкоће, због страшнијих догађаја који ће се збити под њиховим оглашавањем. Тако је следећа, или пета труба, прва тешкоћа; шеста труба, друга тешкоћа; а седма, последња у овом низу од седам труба, трећа тешкоћа.“  
Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

У следећем чланку наставићемо са три невоље труба.

„Невоље царског Рима, у његовом паду, биле су предсказане до саме последње међу њима, све док Рим није остао без цара, без конзула и без сената. ‘Под егзарсима Равене, Рим је био снижен на други ранг.’ Беше ударена трећина сунца, и трећина месеца, и трећина звезда. Род Цезара није се угасио са царевима Запада. Рим је, пре свога пада, поседовао тек део царске власти. Цариград је с њим делио царство света. И ни Готи ни Вандали нису господарили над тим још увек царским градом, чији је цар, после првог преношења седишта царства од стране Константина, често држао римског цара као свога именованика и намесника. А судбина Цариграда била је сачувана за друга времена, и била је најављена другим трубама. Од сунца, месеца и звезда, засада беше ударена само трећина.“

„Завршне речи Четврте трубе наговештавају будућу обнову Западног царства: ‘Дан не сијаше за трећину његову, а тако исто ни ноћ.’ У погледу грађанске власти, Рим је постао потчињен Равени, а Италија је била освојена покрајина Источног царства. Али, што прикладније припада другим пророчанствима, одбрана поштовања икона најпре је довела духовне и световне власти папе и цара у жесток сукоб; а тиме што је папи поверио сву власт над црквама, Јустинијан је пружио своју помоћну руку у унапређивању папске превласти, која је потом присвојила себи власт да ствара монархе. Године Господње 800, папа је Карлу Великом доделио титулу цара Римљана.’ — Keith. Та титула је потом поново пренета са краља Француске на краља Немачке. И цар Фрања Други се, чак и те фикције, коначно и заувек одрекао 6. августа 1806.“ А. Т. Jones, The Great Nations of Today, 54.